

Arrest

nr. 162 450 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 26 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/10/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/09/2004, 19/08/2008, 16/06/2011, 10/01/2014, 26/01/2015, 23/02/2015, 13/04/2015, 01/06/2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij zou over een gebonden bevoegdheid beschikken, wat zou blijken uit de bewoordingen van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan volgens de verwerende partij de verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. De gemachtigde zou in dat geval niet anders kunnen dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekende partij de schending aanvoert van hogere rechtsnormen en dat deze verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 48/3 en 48/4, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn), van de formele en materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“In datum van 26 oktober 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Verzoeker is afkomstig uit Bagdad, Irak. De veiligheidstoestand op heden in Bagdad is van dien aard dat personen er zouden blootgesteld worden aan schendingen van art. 3 EVRM. Op heden wordt doorgaans dan ook subsidiaire bescherming verleend aan mensen afkomstig uit Bagdad.

“At least 49 people have been killed in a wave of car bombs in the Iraqi cities of Baghdad and Hilla, officials say.

The blasts come a day after at least 23 people were killed in bomb explosions in the Iraqi capital.

Last month, more than 1,000 people were killed in attacks which mostly hit Shia and government targets.” (stuk 5, BBC, Iraq violence: Almost 50 killed in car bomb wave, 18 februari 2014, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-26241613#>)

“At least 33 people have been killed in a series of bomb attacks in Iraq's capital, Baghdad, officials say.

Two car bombs exploded outside the foreign ministry, near the heavily-fortified Green Zone, while a suicide bomber struck a restaurant nearby.

Another car bomb went off in Khilani Square in the city's commercial heart. Later, three car bombings were reported in the south-east of capital.

There has been a surge in sectarian violence in Iraq in the past year.

Iraqi government data says more than 1,000 people died in January, which would be the highest monthly toll for almost six years.” (stuk 6, BBC, “Iraq violence: Baghdad bomb blasts kill 33”, 5 februari 2014, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-26045127#>)

“More than 20 people were killed and dozens injured after two bombs went off in Iraq's capital Baghdad on Thursday.

A car bomb in Kadhamiya, a mainly Shia area that has seen several attacks in recent days, killed at least 11.” (stuk 7, BBC, Iraq crisis: Two bombs kill at least 20 in Baghdad, 4 september 2014, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-29072819>)

“Bomb attacks killed 19 people in Baghdad on Wednesday as US Secretary of State John Kerry visited the Iraqi capital for talks on combatting jihadists, officials said.

They said a suicide car bombing followed by a car bomb struck near a police checkpoint in a crowded area of eastern Baghdad, also wounding at least 52 people.” (stuk 8, Reliefweb, “Blasts kill 19 as Kerry visits Iraq Capital”, <http://reliefweb.int/report/iraq/blasts-kill-19-kerry-visits-iraq-capital>)

“After taking Mosul, the IS-led fighters advanced to Saddam's hometown of Tikrit and other cities, and into Diyala Province, which has roughly equal numbers of Sunnis and Shiites. In the course of the offensive, IS and allied fighters looted banks, freed prisoners, and reportedly captured a substantial amount of U.S.-supplied military equipment, such as HMMWVs (“Humvees”) and artillery equipped with

Global Positioning System (GPS) targeting systems.¹⁰ Islamic State-led fighters captured the city of Tal Afar west of Mosul on June 16 and reached the outskirts of Baqubah, capital of Diyala, about 38 miles northeast of Baghdad, by June 17. Islamic State-led insurgents in Anbar, with the support of some tribal allies, reportedly seized additional cities along the Euphrates River in that province. In mid-July, IS members in Mosul reportedly ordered remaining Christians there to leave the city, and most apparently complied.¹¹ (...) According to the U.N. High Commissioner for Refugees (UNHCR) approximately 1.2 million people have been displaced by fighting in and around Mosul and in areas reaching south towards Baghdad.” (stuk 9, Congressional Research Service, “The Islamic state crisis and us policy”, 10 september 2014, te consulteren op <http://fpc.state.gov/documents/organization/231789.pdf>)

“Islamic State has become synonymous with viciousness - beheadings, crucifixions, stonings, massacres, burying victims alive and religious and ethnic cleansing. While such savagery might seem senseless to the vast majority of civilised human beings, for IS it is a rational choice. It is a conscious decision to terrorise enemies and impress and co-opt new recruits. IS adheres to a doctrine of total war without limits and constraints - no such thing, for instance, as arbitration or compromise when it comes to settling disputes with even Sunni Islamist rivals. Unlike its parent organisation, al-Qaeda, IS pays no lip service to theology to justify its crimes.” (stuk 10, BBC, “islamic state: can its savagery be explained?”, 9 september 2014, te consulteren op <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-29123528>) “At least 24 people died in one of Baghdad’s main Shi’ite neighborhoods on October 3 after suicide bombers tried to breach a check-point. The attack which injured at least 61 people took place at a checkpoint at Adan Square in the Kadhimiyah neighbourhood.” (stuk 11, Radio Free Europe, “At least 24 dead in Baghdad Suicide Bombings”, 3 oktober 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/312729/436992_en.html) “At least 17 people were killed in and around the Iraqi capital in four bomb attacks September 21, including a car bomb claimed by Islamic State militants.” (stuk 12, Radio Free Europe, “Bombings around Bagdad kill at least 17”, 22 september 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/312030/436214_en.html) “Tuesday 13 October: Baghdad: 8 by gunfire, IEDs; 1 body. Monday 12 October: Baghdad: 3 by IEDs, gunfire. Sunday 11 October: Baghdad: 6 by IEDs; 1 body. Saturday 10 October: Baghdad: 13 by gunfire, IEDs; 4 bodies. Friday 9 October: Baghdad: 3 by IEDs; 2 bodies. Thursday 8 October: Baghdad: 4 by IEDs. Wednesday 7 October: Baghdad: 6 by IEDs, gunfire; 1 body. Tuesday 6 October: Baghdad: 6 by IEDs; 4 bodies. Monday 5 October: Baghdad: 17 by car bomb, IED, gunfire; 1 body. Sunday 4 October: Baghdad: 8 by IEDs, gunfire; 2 bodies. Saturday 3 October: Baghdad: 29 by suicide bombers, IEDs.” (stuk 13, Iraq Body Count, geconsulteerd op 14 oktober 2015 en te consulteren op <https://www.iraqbodycount.org/>)

Niettegenstaande verzoeker van mening is dat hij in zijn eerste asielaanvraag heeft gelogen dient tevens te worden opgemerkt dat in elk geval er kan geoordeeld worden dat de verzoeker zou blootstellen aan ernstige schade gelet op de veiligheidstoestand in Bagdad.

“An excluded individual may still be protected against return to a country where he or she is at risk of ill-treatment by virtue of other international instruments(...)Where expiation of the crime is considered to have taken place, application of the exclusion clauses may no longer be justified. This may be the case where the individual has served a penal sentence for the crime in question, or perhaps where a significant period of time has elapsed since commission of the offence.” (UNHCR, guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, overweging 9 en 23).

4.1.2.

Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid. Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 4 ° van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, gezien de precare veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”.

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel verwezen wordt en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en voor zover het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Bovendien wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen verwijdering inhoudt en verzoekende partij evenmin verplicht terug te keren naar Irak. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten, zonder dat zij daarbij verplicht wordt naar Irak terug te keren. In dat licht is de verwijzing naar de toestand in Irak en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aan de orde.

3.4. De beslissing om de termijn om het grondgebied te verlaten te verminderen, zoals voorzien in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, is een omzetting van het artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat deze beslissing een beslissing is die moet worden gemotiveerd omdat de term "kan" in dit wetsartikel inderdaad een keuzemogelijkheid impliceert voor de gemachtigde in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. De motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2013, 151).

In casu kan gesteld worden dat de keuzemogelijkheden die de gemachtigde heeft niet ontzettend groot zijn, dermate dat de verwerende partij wel gehouden is afdoende te motiveren, doch dat deze motiveringsvereiste niet uitermate streng kan worden opgevat.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde *in casu* in rechte en in feite heeft gemotiveerd waarom hij meent van de dertig dagen te kunnen afwijken in huidig geval. Hij heeft verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/14, § 1° van de vreemdelingenwet en hij heeft in het bevel bijkomend gemotiveerd dat *"De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/09/2004, 19/08/2008, 16/06/2011, 10/01/2014, 26/01/2015, 23/02/2015, 13/04/2015, 01/06/2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen."* De Raad meent aldus dat de gemachtigde in een bijkomende motivering heeft voorzien waarom hij van zijn mogelijkheid om af te zien van de dertig dagen heeft gebruik gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de precaire situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel verwezen wordt alsook dat het bestreden bevel verzoekende partij niet verplicht terug te keren naar Irak, maar enkel het Belgische grondgebied te verlaten, ziet de Raad niet in waaromtrent de verwerende partij nog bijkomend had moeten motiveren.

De verzoekende partij laat na bijkomende elementen eigen aan de zaak te vermelden, die de gemachtigde had moeten betrekken in zijn motivering om gebruik te maken van de mogelijkheid die de wet hem biedt om van de termijn van dertig dagen af te wijken.

3.5. Aangezien niet betwist is dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum en niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat hem een bevel om het grondgebied te worden verlaten wordt afgegeven kan geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.7. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel kan enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). *In casu* wordt vastgesteld dat verweerder optrad in het raam van een gebonden bevoegdheid. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar dit algemeen rechtsbeginsel.

3.8. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts niet toe een schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vast te stellen. Voormelde wetsbepaling voorziet dat verweerder een verwijdering tijdelijk kan uitstellen. Het gegeven dat verweerder geen formele beslissing nam om de uitvoering van de bestreden beslissing tijdelijk uit te stellen geeft echter geen aanleiding tot de conclusie dat deze beslissing op zich door enige onregelmatigheid is aangetast.

3.9. Waar verzoeker nog verwijst naar de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en verzoeker niet aantoont dat deze bepalingen onvolledig of niet correct zouden zijn omgezet.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

3.10. Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, de materiële en formele motiveringsplicht, *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 7 van de vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Verweerster was immers zonder meer op de hoogte van het feit dat verzoeker hier getrouwd is met een echtgenote van Marokaanse origine (X, OV X, CGVS X) en vader is van een gemeenschappelijk kind (stuk 3 en stuk 4). Dit kind loopt hier school en heeft bovendien een ernstige medische problematiek (stuk 3 en stuk 4).

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker eerdere bevelen heeft gekregen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissing dat de verzoekende partij dient verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar zijn land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

Het is duidelijk dat gezien de gemengde afkomst een gezinsleven elders niet mogelijk is. Tevens gaat het hier over een schoolgaand kind met een medische problematiek en blijkt nergens uit de bestreden beslissing of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met het belang van het kind (art. 74/13 Vw).

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verzoekende partij herhaalt dat zijn raadvrouw in datum van 10 oktober 2013 een brief betreffende zijn situatie en persoonlijke omstandigheden heeft overgemaakt aan de verwerende partij (stuk 11).

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert.

De verzoekende partij is de echtgenoot van mevrouw Siham Mahmoudi, van wie de asielprocedure hangende is, zij hebben ook een gemeenschappelijk kind. Een dergelijke situatie valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord. De huidige inmenging is slechts gebaseerd op het feit dat in de laatste asielaanvraag geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij eveneens verwijzen naar het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat men niet kan verwachten van personen met een geldig verblijf, dat zij zich naar een derde land zouden moeten verplaatsen teneinde daar het effectief gezinsleven verder te kunnen zetten.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

Dit geldt te meer nu op geen enkele manier blijkt of en hoe rekening werd gehouden met het belang van het minderjarig kind (art. 74/13 Vw.), de motiveringsplicht werd geschonden:

"However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family (...)The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities' decision on the applicant's three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea **that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance** (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96) (...)For that purpose, in cases concerning family reunification, the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in the country or countries concerned and the extent to which they are dependent on their parents (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, cited above, § 44). 119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant's children and Suriname, a country where they have never been. (...)However, the Court considers that they fell short of what is required in such cases and it reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the

children directly affected by it (see above § 109). The Court is not convinced that actual evidence on such matters was considered and assessed by the domestic authorities. Accordingly, it must conclude that insufficient weight was given to the best interests of the applicant's children in the decision of the domestic authorities to refuse the applicant's request for a residence permit. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10).

Dat de bestreden beslissing dus dient te worden vernietigd."

3.13. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

3.14. Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

3.15. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst verzoeker er in eerste instantie op dat verweerder is tekortgekomen aan de verplichting om zijn gezinsleven te respecteren. Waar verzoeker naar zijn echtgenote verwijst dient te worden vastgesteld dat ondertussen op 28 augustus 2014 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist heeft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de echtgenote van verzoeker. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2015 bij arrest nr. X

De Raad stelt aldus vast dat het gehele gezin illegaal op het grondgebied verblijft. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij reeds onder de loep heeft genomen in het kader van haar regularisatieaanvraag waarbij de verwerende partij erop gewezen heeft dat alle leden van het gezin illegaal op het grondgebied verblijven en niet blijkt waarom zij niet samen naar het herkomstland van de echtgenote van de verzoekende partij, met name Marokko, zouden kunnen gaan. De Raad verwijst dienaangaande ook naar zijn arrest nr. 155 782 van 29 oktober 2015 waarbij het beroep tegen de afwijzingsbeslissingen inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van het gehele gezin verworpen werd en waaruit blijkt dat: *“Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM stelt de Raad vast dat, aangezien de verzoekende partijen nooit tot verblijf werden gemachtigd, het in casu een eerste toegang betreft, en er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen is.*

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen stellen dat de tweede verzoekende partij niet terug kan naar Irak, omdat het daar gevaarlijk is. De Raad stelt vast dat de eerste en tweede verzoekende partij samen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden. Aangezien de verwerende partij oordeelde anders te moeten beslissen ten aanzien van beide verzoekende partijen, werden twee verschillende bestreden beslissingen genomen. Er werd in beide beslissingen echter verwezen naar de andere beslissing, en bovendien blijkt uit de inhoud van huidig verzoekschrift dat de verzoekende partijen beiden de inhoud kennen van beide beslissingen. De Raad stelt vast dat de

beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ten aanzien van eerste verzoekende partij duidelijk het volgende vermeldt: "Beide ouders dienen immers het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont niet aan dat zij niet als gezin naar haar land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.", en "Het gezin kan hun aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen in het land van herkomst van de moeder". De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen enkel concreet element aanbrengen om hun loutere bewering dat "De eerste verzoekende partij geen enkel recht (heeft) in Marokko" te staven. Zij brengen met andere woorden geen hinderpalen aan voor het verderzetten van hun gezinsleven in Marokko. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat voornoemd motief van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ten aanzien van eerste verzoekende partij, en waar duidelijk verwezen wordt naar de tweede verzoekende partij, kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissingen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis duidelijk aangeven dat er geen sprake is van een schending van het gezinsleven, omdat de bestreden beslissingen gelden voor het hele gezin, en het gezin dus samen het land kan verlaten. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn. De verzoekende partijen maken overigens geenszins aannemelijk dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, zoals zij in hun eerste middel betogen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om met de personen met wie zij stellen een gezin te vormen in Marokko te verblijven en maken evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met hun gezin kan samenleven. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond."

De Raad benadrukt nog dat de belangrijkste overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat hun verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was, *quod in casu*. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Met haar betoog toont de verzoekende partij, die zich er van in het begin van bewust was dat zij haar gezinsleven opbouwde tijdens precair verblijf, geenszins aan dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals uit voormeld arrest blijkt heeft verzoekende partij niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die haar verhinderen zich te laten vergezellen door haar echtgenote en kind, dat nog niet schoolplichtig is.

Uit niets blijkt voorts dat verzoekende partij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst van haar echtgenote. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het belang van de overheid dat gediend is met een rigoureuze toepassing van de verblijfswetgeving ter bescherming van de openbare orde er kan worden besloten dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.16. Waar verzoeker verwijst naar de medische problematiek van zijn kind, moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel geen betrekking heeft op zijn kind. De Raad stelt vast dat verzoekers echtgenote samen met hun kind reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

Met het arrest van de Raad nr. X van 29 oktober 2015 inzake het verzoekschrift dat verzoeker en zijn echtgenote in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind op 25 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, van de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2013 is dit bevel definitief geworden. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd immers verworpen. Men kan dan ook bezwaarlijk van de verwerende partij verwachten te motiveren en rekening te houden met het minderjarig kind van verzoeker. Overigens maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn echtgenote en hun kind inmiddels een legaal verblijf hebben.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.17. Aangezien niet betwist is dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum en niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat hem een bevel om het grondgebied te worden verlaten wordt afgegeven kan geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.18. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.19. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel kan enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). *In casu* wordt vastgesteld dat verweerder optrad in het raam van een gebonden bevoegdheid. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar dit algemeen rechtsbeginsel.

3.20. De Raad benadrukt nog dat het hem niet toekomt de bestreden beslissing te toetsen aan billijkheidsoverwegingen zodat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van het billijkheidsbeginsel. Verzoeker laat na om een concrete uitleg aangaande de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur" te verschaffen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.21. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF